

מיכה מברך את בתיה בחגיגת יום הולדתה ביום ה- 20 בנובמבר 2016

שלום רב לכולכם !

נכדים – ילדים – קרובים – ידידים וידידות . תודה עצומה על שנעניתם ובאתם לפגישה מרגשת שכזאת .

הדברים הבאים נכתבו 'במחתרת' . בתיה לא ידעה מאומה על החגיגה עד לשעה האחרונה. אדבר בשלושה עניינים: פתיחה , בתיה כילדה ותולדותיה .

במה בורכתי אני הבעל - בהתאמה למילים של רחל שפירא והלחן של יאיר רוזנבלום .
במה אברך ובמה תבורכי ?
ברכת לה חיוך שכמוהו כאור ,
ועיניים גדולות ירוקות ורואות ,
לתפוס בהן פרח וחי ,

ולב להרגיש את כל המראות ,
ואזן קשבת לגדולים וקטנים ,
ונפש לזכור בה הרבה לחנים .

"נדלקתי" על בחורה מהמחלקה הערבית ולא ידעתי שלימדה גם עברית לבנות ערביות בירושלים
המזרחית . היה זה בשנת תשכ"ח במחלקה לבחינות הבגרות במשרד החינוך –בבניין האיטלקי
בירושלים . שם הרהבתי עוז בנפשי וצרפתי עצמי לנסייעתה של בתיה עם יפה חברתה לביקור
בתערוכת צה"ל בתל – אביב . מאז נולד הכינוי ההדדי , לא 'בתיה' ולא 'מיכה' אלא "ג'וגי" – זה היה
שם הכלב של יפה . לא 'הנשק' היה לדעתי , משאת נפש עבורנו , במבט של חצי מאה לאחור היה
הנשק גם אז מנוכר וזר לנו. אבל הייתה זו פגישה ואולי חצי פגישה , במילותיה של רחל ולחנו של
חנן יובל , מבט אחד מהיר בעומק הירוק והחום של עיניך , היו לבטח קטעי דברים סתומים וזה היה
די . הכל הסעיר – הציף האושר הרווי לשותות מעיניה וליבה של "נערת חלומותי" .

'נערת חלומותי' הייתה צועדת בקבקי העץ השבדיים – הצהובים

עד כמה היו אהובים עלי הללו הכבדים והמרעישים

והנקישות המתקוות – הנוחות לכל ימות השנה

מן הדברים היפים ביותר שראו עיני הייתה כמובן

צמתה העבותה המוטלת על כתפה .

ומאז נערת חלומותי – בהתאמה למילים של חנוך לוין

תמיד שמה ידה על מצחי

לראות אם יש לי חום...

ובימות חוליי וכאבי

רק לצדי בליל וביום להיות לי למזור .

בלשון משוררינו הקדמונים –ומעט גם כן בהתאמה

אשת חיל מי ימצא,

בטח בה תמיד לב בעלה ,

גמלתהו טוב ולא – רע כל ימיה –

והוא – לעיתים עד כמה היה רק רע

, פיה פתחה בחכמה ,

, צופה הליכות ביתה ,

קמו בנותיה ובניה ויהללוה ,
לרעותיה ומכריה זרועותיה פתחה ,
גם שכניה יאשרוה ,
ובעלי החיים – בני ביתנו בשיבתנו ,
מאושרים בחיקה , בחיוכה ,
ולכולנו – ערבים לחכינו – ממאכליה .

עוד שנה חלפה ושבעים זאת קידומת שונה
בשבילנו זה רק מספר כי עבורנו תמיד את ,
סבתא אימא ורעיה צעירה ברוחה ובליבה ,
זה גיל מרגש ונפלא גם מענג ,
למול המשפחה המורחבת שתמיד ,
מחבקת אוהבת ודואגת ,
והעיקר כמו שסבתא "הדסה" הייתה תמיד אומרת ,
"שנהיה בריאים" .

בתיה – הילדה

בתיהל'ה כך קראו לקטנה במשפחה .
בספר על עוזי ז"ל מילדותו ועד לשנות הבחרות כתבה : הייתה לנו מחברת משותפת , השיר על
הגשם שכתב עוזי כל כך מצא חן בעיני עד שכאשר מצאתי את המחברת התברר לי שזכרתי אותו
בעל - פה.

הגשם

מן הבקר עד הערב ,
גשם לו יורד בלי הרף ,
הוא רוחץ את הרחובות ,
ומשקה את השדות ,
ילדים ברחוב עוברים
אל הגשם הם אומרים
גשם גשם טוב
שתשקה שדות לרב
שירו ממש מים
ארץ ארץ ושמים .

גם עוזי כותב על בתיה :

אני ואחותי

אני ואחותי רעים טובים,
אולם לפעמים אנו קצת רבים ,
ובסופו של דבר אנו משלימים .

בתיה כותבת בספר : הייתי מוכרחה להביא עמוד (הוא מצולם והכתרת : הנער אמיץ – הלב)
מאחת המחברות שלי כנראה מכתה ג' רק כדי להוכיח לכל המלעיזים שפעם היה לי כתב יד יפה .
ובתיה כתבה : שירים שלי כנראה מכתה ב' – עוזי עזר לי קצת בציורים (למתעניינים – ראו בספר על
עוזי ז"ל באתר 'הכרמונים כותבים') חוץ מציור החתול , החתולים היו אהובים עלי מלידה .

השירים מעולם החי

היונים

היונים הלבנות ,
כל היום דוגרות דוגרות על הביצים הלבנות ,
אך ביום בהיר אחד
אפרוחים יצאו מיד .

התרנגולות

הפרגיות הקטנות ,
כל היום מקרקרות ,
כל היום הן בחצר ,
אוכלות גרגרים
גרגרים טריים .

החתולים

ליד ביתנו גרים חתולים בעלי צבעים שונים
הם יושבים על העצים ואורבים לציפורים
כשתבוא ציפור קטנה
אותה יביאו לסעודה .

האם אתם יודעים שבתיה מטיבה לשיר , היא מאד מוסיקלית וכילדה שרה וחיללה במקלהת הילדים של 'קול ציון לגולה' בהדרכתו וניצוחו של מאיר הרניק ז"ל . גם כיום מעת לעת יכולה תוך דקות לחרוז שירים ולשלוח לנכדינו ובמפגשים גם לחלל עבורם . אבל הרי שנינו כבר 'בני דור האבות' ואולי מימות ח'מורבי ו'אברהם אבינו'...ולא רק לחרוז חרוזים ומילים לשירים , בתיה הילדה – גם הפליאה לצייר דמויות ונופים שלווים , וכאימא - ציורים משובבי נפש לילדינו .

קורות הימים

לדבר על רעייתי האהובה בתיה בכמה דקות זה ממש בלתי אפשרי . אם אגיד בפומבי "אהובתי" – בתיה תכעס עלי , והנה הסתכנתי ואמרתי . אנחנו ביחד כמעט יובל שנים . כל העת צועדת לצדי ועבורי – רק לטוב . בתיה תומכת , מכוונת , מדריכה , פועלת ומפעילה ומי אני – בלעדיה ? ! הילדים יעלו יציגו ויזכירו תחנות בחיינו . מנקודת מבטי זה קו אחד מתמר ועד 'זהר' . בתיה הייתה והינה "אם השנים – הזמנים " וכך גם בתיה הסבתא .

אפילו בשנים הרבות של עבודתה הציבורית –המנהלית – האתגרית – הייחודית והקשה נשארה מעל לכל "אם הילדים" , אם הבית , עקרת הבית שעושה הכול לבדה, ואין ומעולם כל עוזרת נוספת, "אם הבית" שגם גדלה והתפתחה ביכולתה להכיל הקשיים , שצצו לעיתים ולא תמיד , והם הבריאותיים והחברתיים , בדרך גידולם של ילדים בכלל – וילדינו...ואף...וגם 'ילד' שהוא בעל קשה מאד ובכלל – לא קל !

בתיה במודע , בהכרה , בהעדפה , ברצון ואהבה ויתרה על הרבה דברים . כתלמידה בגימנסיה העברית – רחביה במגמה המזרחית הייתה מצטיינת ומבריקה ונועדה לגדולות על ידי מוריה בשפה הערבית , אותה למדה ברצון רב ובהבנה גם ב'אוניברסיטה העברית' וגם למדה שפה וספרות עברית ואף הכשרה להוראה .

בשל הריונה והלידות לאחריה , העדיפה את האימהות והיותה בבית עד שתליק ילדנו החמישי היה במעון ובגן ורק אז יצאה לעבודה . תחילה ובכוננה רק למחצית המשרה . קודם לכן עד לידת תמר (את יזהר ילדה כבר כשעבדה) בשנת נישואינו הראשונה עבדה בשב"כ אבל שם נרתעה משיטות ואופני החקירות .

כאשר יצאה לשוק העבודה הייתה נכונה לכל ואפילו הייתה מועמדת מרצונה לקורס בעבודת 'ריצוף' - שלא נפתח .

בשירותה הצבאי היו נתוניה של בתיה ביכולת ההבנה – היישום – החשיבה כמו של מפקד החטיבה אין זאת הערכתי הסובייקטיבית אלא העובדות הרשומות בצה"ל . בתיה הייתה ונבחרה כ"חיילת מצטיינת " לייצוג החטיבה ב'בית הנשיא'...'לולא" – פרק הזמן ששירתה בבסיסה היה יחסית

קצר , כי בתיה שירתה קודם לכך בהתנדבות במסגרת הצבא – בשנה הראשונה בקיבוץ "חולתה" בגבול הצפוני עם סוריה ושם בכרם , בנטעיו בטיפול מסור בבדים ובענבים , עבדה משלוש לפנות בוקר בשל החום . את הכרם תמיד אהבה מאד . בטרם גיוסה לשירות החובה יצאה מן הבית ומתוך חממת ירושלים , מתוך רצון ושליחות עצמית שלא במסגרת 'גרעין' של תנועת נוער , לקיבוץ "רביבים" בנגב לתקופה של מחצית השנה ובקיבוץ הרבה בעבודה עם ילדי הפעוטון .

המשיכה לקיבוץ – לאידיאה , לדוגמות של בני ואבות המשפחה , גם של הדודים יודקה ז"ל ושמוליק יב"א – היושב פה עמנו , בני המשפחה ב'כפר גלעדי' , דמותו הרומנטית של אלכסנדר זייד ומשפחתו ב'שייך אבריק'... וגם בתיה נפעמה מה גם שאת 'אידיאת הקיבוץ' ירשה מאימה סבתא הדסה . סבא נפתלי – לא התנגד לבתיה . ההכרות מקרוב אחרי בית הספר התיכון ובתחילת השירות הצבאי עם סבך חיי הקיבוץ – החברה הקיבוצית – המשפחה – הכרות קרובה עם דמויות של חברי הקיבוצים...הללו 'ניפצו' אצל בתיה את 'האידיאל' הקיבוצי .

אבל...כנראה – מי יודע שמיכה – אני "זכיתי" אולי מכך . זאת בהיותי מתולתל בשערי, אז כמובן – לא לבן , מרושל במידה רבה בהופעתי , תדיר חולצה בחוץ – על כך אפילו ננזפתי בזמנו בשעת טקס בבית הספר בהיותי מרכז כיתות י"ב , חודשים רבים בשנה התנהלתי בסנדלים תנכיות . תמיד משופם עם נמשים אחדים...אולי הופעתי זאת משכה את בתיה וככזה הוצגתי בפני נפתלי והדסה סבא וסבתא של ילדינו ולבטח עברתי מבחנם של רבקה ועקיבא סבתה וסבה של בתיה ב'כפר גלעדי' ואולי גם של שמוליק ורחל , יודקה ובינצה . גם הייתה לנו שותפות בתכנים - עוד לפני החתונה וכמה שמחנו מהערב הספרותי המרגש ובו יצירות שירה וזמר לכבודו ובנוכחותו של המשורר , המתרגם , העורך והמחזאי אברהם שלונסקי .

בתיה במשרד הפנים

במשרד התקדמה במהרה וכלפי מעלה . מ'המחלקה לכוח אדם' שבה פעלה בתיה ותמיד חיפשה דרכים לגיטימיות ומפורשות בתקנות כדי לשפר ולקדם - הללו שהגיע להם .

על טיב עבודתה : איכותה – יושרה – כובד ההחלטות שהוטלו על כתפיה , והקווים של המוסר – המצפון האנושי שהיו המחווניים שתמיד ורק כך הוליכו אותה , יעידו מרעותיה במחלקת האשרות וההגירה שנמצאות כאן וגם מנהלה הראשון מר יוסף טוב - הנוכח באולם .

על עבודתה ועשייתה השוטפת והמתמדת , העקבית והנמרצת של בתיה הופיעו כמעט כל יום כתבות בעיתונות היומית , במקומונים וכן ב'מוספים' ואף בחדשות 'קול ישראל' , ב'גלי צה"ל'...ובתכניות ולא אחת בטלוויזיה .

צדק מי שדימה עבודתה אל ה"נער ההולנדי" המנסה בידו לחסום את הסכר הפרוץ .

בתקופתה היה 'צונאמי' של עליה מ'חבר המדינות' , ומה לעשות , גם רבים מאד שלא היו ראויים

למעמד 'עולה', ובוודאי לא ל"סל קליטה".

ישראל הוצפה באותן השנים בעובדים זרים, ובהם רבים ביותר, 'לא חוקיים'; מחופשים; מתחזים ואף בתופעת ה'נישואים הפיקטיביים'... בעתיד תכתוב בתיה על התופעות, הבלימה והמלחמה נגדן בספר 'מרתק'.

העבודה הנעשית כיום על – ידי עשרות ומאות עובדי 'רשות האוכלוסין וההגירה' עשתה בתיה לבדה ועם קומץ עוזרות – ואיני מכזב ולא מגזים.

הביתה הייתה מגיעה תדיר בסביבות שמונה בערב ולעיתים אף יותר מאוחר, נושאת עמה תיקים ענקיים – מלאים בחומרים מן המשרד: ניירת של מכתבים ומברקים, תיקים אישיים...ועד אחרי אחת לאחר חצות מסיימת את "הכול". כך כמעט עשרים וארבע שעות רצופות של עבודה וגם של מטלות האם ועקרת הבית. הטלפון, במיוחד הנייד וגם הנייח היה זמין ופעיל: 24 x 7. מכל תחנות הכניסה – הגבולות לישראל, אף בימות השבת, החג והמועד. "חופש" לא היה בכלל. בתיה הייתה נחשונת בנושאי עבודתה אף בשטח הדיונים המשפטיים – הבג"צים. כמעט חשופה ולבדה, כי אם יהיה "כישלון", ולא היו כמעט 'כישלונות'!, הרי יטילו זאת על כתפיה. היא שהכינה הרבה מהטיעונים המשפטיים ולפעמים, תוך כדי מאבק פנימי – הצורך לשכנע 'אפילו' את פרקליטות המדינה.

כסכר עצום וענק עמדה בפני התאוות, כנגד האינטרסים של בעלי הון בעשיית רווחים על – ידי ייבוא של עוד ועוד אלפי עובדים זרים – בפועל 'עבדים'.

בעלי האינטרס – עד כמה שהם שנאו את בתיה. היו מהם שעשו הכול על מנת להכשילה, להפילה לסלק אותה מתפקידה ואולי...ולא רק 'אולי', אף "לחסלה". מידע מודיעיני על תכנון לביצוע פגיעה פיסית התקבל במודיעין המשטרה.

מי מכם יודע שביתנו בשכונת 'בקעה' היה ממוגן בעקבות המידע – בסורגים, תאורה ולחצני מצוקה. אף סיורים רצופים של שוטרים וניידות משטרה בחדר המדרגות, בחצר וברחוב הסמוך. לבתיה הוצמד 'שומר ראש' אישי וצמוד, מטעם גורמי המשטרה והביטחון, בלעדיו לא יצאה מהבית ואפילו ביום השבת שעה שטיילנו מעט בעיר – העתיקה התלווה השומר לצדנו ובעקבותינו. למתנכלים הנוספים לא היה 'די', והנה זממו בידוי ראיות, 'הבידוי' הוכח ככזה על – ידי המשטרה. עשרות תלונות של בידוי ושל 'תפירת תיקים' הוגשו כנגדה ב'נציבות שירות המדינה' ובמשטרה. נערכו לבתיה חקירות ב'נציבות' בשיטות המשטרה הרוסית החשאית של עשרות שעות והרבה רצופות אך...את הישרה – הכנה והמוסרית, אותה "לא שברו"! ולא צלחו!!! נפשה נשארה איתנה, אבל הבריאות...אולי וכנראה לבטח, הזוועות וההתנכלויות תרמו לערעור קשה של בריאותה. לאחר ניתוח קשה מאד, בעזרת כוחה הנפשי – עוצמות רוחה ורק לאחר תקופת שיקום ממושכת חזרה בתיה, ולא במאה האחוזים, ושבה לעמוד על רגליה, ללכת, ולעבודה... מי מכם מכיר את העלילה הנוראה שרקם נגדה, וכנראה מתוך מניעים אינטרסנטיים, העיתונאי

מבכירי 'התחקירנים' בעיתונות הכתובה . בתיה תבעה אותו והעיתונאית לצדו וכן את 'היומון' . המשפט ארך שנים , בשתי הערכאות 'השלום' ו'המחוז' ובתיה זכתה בהכרעת הדין ו"בגדול" . השופט קבע בענישה סכום כספי ניכר תקדימי גבוה במיוחד וכן פרסום 'התנצלות' . חובת התנצלות הוטלה ע"י 'מועצת העיתונות' על רשימה בעיתון נוסף .

"הפיצוי" היה 'מזערי' בהשוואה לטלטלה שעברנו בתיה וכולנו . מי לדעתכם הכין בפירוט , בדקדקנות , בתבונה רבה , באסטרטגיה וטקטיקה נכונה ורק לאור "האמת" , ומי ערך את רוב כתבי הטענות והסעיפים המשפטיים למהלך כל הדיונים ? מי אם לא בתיה ?

רגלה של בתיה יותר לא דרכה ב'רשות ההגירה והאוכלוסין' . היות ושם ספגה מ'פרי' המנהל המתעלל וחבר מרעיו : מנות של שגאה , רדיפות , התעמרות והתנכלות . המרורים וזיכרונם לדעתי , לא יימחו לעולם !

המפסידה הגדולה מכך שכבר לא הייתה ברשות ההגירה העובדת שהאמינה ונהגה על פי סולם הערכים של יושר וצדק הייתה - 'המדינה' !

על המארעות וסיפורי המעשה – כולל פסקי הדין של בתי המשפט והכרעות מועצת העיתונות תוכלו לקרוא בעשרות רשימות , בעזרת 'גוגל' לפי - 'בתיה כרמון' .

בתיה המשיכה בעבודתה במשרד הפנים עד לגיל הפרישה לגמלאות . בשנים האחרונות בעבודתה במשרד עסקה ב'ביקורת על הרשויות המקומיות' . גם מכך "נבהלו" ראשי המשרד מפניה – ממי שתגלה "ערוות" אותם ראשי הרשויות – מסיגי הגבולות של החוק ושל המנהל התקין . 'חבריהם' בהנהלת המשרד פעלו כדי 'שהחושפת' מעללים תעבור מתפקידה . הפעם - אל המחלקה של 'מבקרת הפנים' במשרד הפנים . על בתיה 'השגיחו' שרק תעסוק בזוטי נושאים וכמובן קיוו שתפעיל רק 'ראש קטן' אחרת...ח"ו...אבל גם בכך לא הצליחו !

הבנות והבנים שלנו חלקם כבר נישאו ועימם נולדו בשעה טובה – נכדינו . זעזוע נורא היה לבתיה ולנו מותו בעודנו צעיר כל כך - "עוזי" האח האהוב , הרע והידיד , התומך והמחזק , היועץ והמדריך . עוזי ששמר בסוד מפני סבתא הדסה ובמשך שנים אחדות ולא גילה כלל לאמו דבר מחלתו הארורה .

בתיה דאגה מאד , סעדה עזרה המון לסבתא - אימה הדסה שנפטרה בשיבה טובה כמעט בת מאה שנים . בתיה דואגת עד היום לשימור שמות עקיבא ורבקה בזיכרון הבית ברחוב אלחריזי 28 ובהצבת 'יד ושם' לנפתלי אביה וסבא של נכדינו ובני משפחתו . בתיה אף תמכה וסעדה הרבה , באחרית ימיה של אמי - פנינה ז"ל . גדולה הייתה אף עזרתם של ילדינו נכדיהם של הדסה ופנינה.

בשנים האחרונות נכנסנו לעולם של כתיבת האתר המשפחתי "הכרמונים כותבים" – על תולדות בני

המשפחות , ולא רק עליהם . הרבה מאד בעזרת 'עיתונות יהודית היסטורית' וכבר הדפסנו כמה ספרים ורשימות ומהם גם באולמות הקריאה ב'ספריה הלאומית' ואף בספריה ב'יד בן צבי' . הכול סרוק ומופיע באתר המשפחתי . בנוסף גם , סרטונים (יוטיוב) מעניינים ביותר על תולדות המשפחה , הבית ברחוב אלחריזי והסביבה בשכונת 'רחביה' ראו גם בעזרת 'גוגל' .
שנינו "חוקרים – סקרנים" , גנאלוגים חובבים המגלים כל יום דברים חדשים , ועוד היד – הכתיבה נטויה .

לאחרונה עברנו לדירתנו החדשה בשכונת "מלחה" . הדירה החדשה נוחה ונעימה – פתוחה לנוף ואהובה על שנינו .

לנו היום עשרה נכדים . חמש נכדות : בר – עלמה – נוגה – מאיה הדסה וליבי . הנכדים : רן – אופיר – אדם – אור ודני .
בביתנו גם 'גן חיות' בזעיר אנפין תמיד טיפלה בתיה במסירות אין קץ בבעלי החיים . נזכיר את הקרובים שכבר אינם . 'גורי' הכלב המסור ואת הכלבות האהובות : גורה; סוניה ופסיה וסאני החתול החכם ממנו נפרדנו לאחרונה . עמנו עתה ובביתנו : צ'לסי כלבתנו הקשישה והיקרה לליבנו והחתולים – פוסי החתולה מרחוב אלחריזי ורחוב יפתח בבקעה ועתה במלחה . לילו – שדבקה דווקא בי להיות נשוא אהבתה ו'לילה' הזכר הגאה 'הפרסי' המהלך מעדנות . הללו – בעלי החיים הנאמנים – שומריה – הערים יומם ולילה לכל צעדיה ומהלכיה של "אמא – בתיה" . נוסיף את כלוב 'הפינקים' – המזמרים ו'דגי הזהב' המשייטים . בחצרנו , כבר שלושה דורות של חתולים נוספים – שבעה במניינם המצפים פעמיים ביממה לבתיה המאכילה ומהם כבר מתקרבלים בחיקה .

בנוסף לעולם "החי" גם הצומח בחצר , בגינה ובסביבה אף הוא 'משורר את השם בתיה' גם לצמחים מקדישה בתיה זמן – פינוק – חשיבה – לימוד וקריאה – התאמה – טיפול והחייאה . ילדינו : תמר – עומר – ישי – איילת – תליק ויזהר ייטיבו ממני להביא פסיפס חיים של מסירות , התמדה , נחשוניות , ניתוח מצבים , הבנה , יישום , בגרות , חשיבה וראייה נכוחה . של בתיה – ג'וג'י – רעייתי – חברתי – אשתי הישרה – האמינה – החמה - האהובה ואוהבת האמיצה – אשת הערכים והלוחמת .
נברך - באהבה - בבריאות - בימים טובים - מאושרים - מעניינים ואריכות שנים .

כה לחי !

יישר כוח !

עלי והצליחי !

איילת כרמון - יהב שרה לאמא בתיה ביום ההולדת

נדב אמיר הימל - מנגן על הפסנתר

ביום ה - 20 בנובמבר 2016

'יוטיוב' ובו שני שירים

הראשון: יום הולדת לבתיה - לאמא - לסבתא ; יום הולדת שמח ; הבה נגילה

עיבוד מוסיקלי - נדב אמיר - הימל

השני: 'האם אמרו לך פעם' - התאמה של איילת כרמון למילים של חיים חפר

הלחן : סשה ארגוב

"האם, אמרו לך פעם"

האם, האם, האם אמרו לך פעם ?

שיש לך שתי עיניים בוערות כלהבה ?

שאם את בי במבטך נוגעת ,

אני מרגיש כיצד אני נשרף מאהבה .

הא , אמא , אמא , א—מא אמרו לך פעם ?

ששובבה את כילדה , שנונה , פקחית

ומבריקה ?

צנועה כזאת אף פעם לא פגשנו ,

טוב לב כזה עוד לא נראה ואין זו מליצה .

הא , אמא , אמא , א—מא אמרו לך פעם ?

שחיננית ומקסימה כמוך האל עוד לא ברא ?

ציור צלילי חליל חוכמה ודעת ,

את מרעיפה במתק לב חיוך וגם קריצה .

הא , אמא , אמא , האם - אמרנו לך פעם ?

תודה על חום ורוך , צלילות, דעה, תמיכה ואהבה

ברגע של אמת לנו יודעת ,

לפתור בחוש בילוש מדהים ביעף תעלומה .

הא אמא אמא - האם אמרנו פעם ?
אותך אנחנו אוהבים בלי צל של סייג ומחשבה ?
משחר עד בוא ליל כולנו יחד
נישק בחום את בת האל בשיר וברינה .